KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 6.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 5. Februar 1893.

VI. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindebladet „Hvad vi vil".

Mandagen den 6. Februar fremlægges Bladets Regnskab og andet Bladet vedrørende i **De samlede Kvindeforeninger**.

Til dette Møde, som afholdes **Skindergade 9**, Kl. 8½ Aften, har kun Medlemmer af disse Foreninger Adgang mod Forevisning af deres egen Forenings Medlemskort samt Aktionærerne mod Forevisning af den dem tilsendte Skrivelse. Udenbysboende, som er forhindrede i at komme til Stede, bedes skriftligt sende deres Udtalelse under Adresse: Fru Johanne Meyer, Naboløs 4.

Kvindesagens Betydning for Mænd.

Svar til Fru Karen Sundbo.

Da jeg en Gang oplæste Øhlenschläger's „Axel og Valborg" i en Skole, spurgte en af de Unge mig: „Har der virkelig levet en saadan Axel og Valborg her i Norden?" hvortil jeg svarede: „Nej — men der er lidt af en Axel og Valborg i enhver af os, og det har da været Digterens Opgave at samle disse Enkeltheder til de store helstøbte Personligheder, hvori enhver af os genkender noget af sit eget Indre." I samme Forhold som en Digter forstaar at være en alsidig Samler, i samme Forhold kan han gøre sit Billede storslaaet og virke opdragende og overbevisende paa sine Læsere, fordi enhver spejler og genkender sig i Digtets Personer.

Hermed kunde jeg svare Fru *Karen Sundbo* paa hendes Anklage overfor Kvindelig Fremskridtsforenings lille Pjece „**Kvindesagens Betydning for Mænd.** Fru *Sundbo* kalder den *Overdrivelse*, da hun mener, at Mændene ikke er saa slemme, som Forfatteren, Karl Fred. Jensen, viser dem i dette lille Skrift.

Nej — ganske vist ikke, hvis vi ser paa den enkelte Mand, saa findes der kun faa; men naar vi samler Mændenes Tankegang, deres Handlinger, deres Lovgivning til et stort Samfundsbegreb, som vi kalder „Manden", saa har Karl Fred. Jensen sandelig ikke overdrevet sin Skildring, saa er det kun den rene Sandhed, hvis Virkninger vi daglig ser i en mangelfuld Opdragelse af Kvinden, en uforsvarlig Lovgivning og en Tilsidesættelse af Kvindens Værd som Personlighed, der nok kan oprøre et tænkende Menneske.

Overdrivelse — kære Frue, hvor vil De hen. Se Gustav Esmanns „Magdalene". Dette Stykke maa De ogsaa kalde Overdrivelse, hvis De vil se det med det dagligdags snevre Øje, men set med det indre Øje, som er i Stand til at samle Enkeltheder ude i Livet til et Samfundsbillede, da er „Magdalene" et slaaende og et aldeles overbevisende Udtryk for ædelttænkende Menneskers Indignation og et betydeligt Indlæg i Kvindesagen.

Netop fordi Karl Fred. Jensen har lidt af en Digter i sig, netop fordi han har forstaaet at samle Smaatræk ude i Livet og draget alle disse Smaatræk sammen til et Hele, er hans Udtryk blevne stærke og — det er det, De kalder Overdrivelse.

De mener, at denne lille Pjece af den Grund vil skade Kvindesagen, jeg tillader mig at tro, at den i høj Grad gavner vor Sag, ikke alene fordi den skildrer Kvindens Stilling, som den er, men ogsaa fordi det er en Mand, der udtaler Sandheden over for sit eget Køn.

Hvor findes der et eneste usandt Punkt i Bogen? Er Lovene ikke, som Forfatteren siger? er det ikke Sandhed, at de unge Piger faar en uforsvarlig Opdragelse? og er det ikke sandt, at Kvinden sælger sig i Ægteskab eller til det, der er værre, hvis hun ikke, som i ganske enkelte Tilfælde er opdraget til selvstændig Virksomhed?

Men Sagen er den, kære Frue, at den sædvanlige gammeldags Kvindelighed stikker Dem som de fleste af os i Blodet. De vil Fred for enhver Pris. De vil, at vi Kvinder skal vedblive at liste om og paa en sød og kvindelig Maade gøre vor Indflydelse gældende i det skjulte, men ikke saadant aabent sige vor Mening. Har jeg ikke Ret, De er bange for at fornærme Mændene?

Jeg tror, det er en utidig Frygt. Vi kom sikkert langt videre, naar vi alle hver i vore Forhold aabent og ærligt gjorde Strike og forlangte vor Ret som ligestillet Borger i Hjemmet og i Samfundet. Min Erfaring siger mig, at al den Gaaen om i Smug, al den Ængstelighed og uærlige Eftergivenhed af Kvinderne overfor deres Mænd i Hjemmene er en forfærdelig Hindring for Kvindesagen. Hvorimod en aaben og dristig Færd i Sandhed vilde vinde Mændenes Sympati og Tillid til vore berettigede Krav.

De mener ikke, kære Frue, at Karl Fred. Jensen har Ret, naar han siger: „Ogsaa paa det rent materielle og økonomiske Omraade bliver Kvindens Ligestilling og Uddannelse et Livsspørgsmaal for Manden." De mener, at kun den økonomiske Del af Kvindesagen kan løses med det store Arbejderspørgsmaal.

Det er kun til Dels rigtigt; thi en Kendsgerning er det, at Arbejdsgiverne benytter Kvindernes Umyndighedstilstand til at byde dem en saa ussel Løn for deres Arbejde, at Kvinden fortrænger Manden og bliver ham en grulig Konkurrent. Stod hun ham derimod lige i Uddannelse og borgerligt Ansvar, blev hun Mandens Kollega.

De er oprørt over K. F. J.'s Udtalelse